

se do jednoho z křesel naproti jejímu pracovnímu stolu. Věnuje mi rychlý pohled.

„Ahoj, zlato. Jak bylo ve škole?“

„Školně,“ odpovím. Máma je na moje neurčité odpovědi ohledně školy zvyklá, a protože je právě zabraná do práce, ani se dál nevyptává. Skoro se rozhodnu nechat si svou otázku pro sebe. *Má práci... nechci ji vyrušovat.* A navíc její řešení mých každodenních teenagerských problémů se můžou lehce zvrtnout do nějakého mega trapasu. Jako když jsem jí řekla, že mám měsíčky. Nemohla prostě říct: *Tady máš nahřívací láhev a prášky proti bolesti*, jako by to udělala *normální* máma. Ne, místo toho mě od-táhla do newyorské Botanické zahrady v Bronxu, kde ne úplně nenápadně ukradla malinové listí, přesličku a řebříček, aby mi mohla udělat *odvar*. Chlap z ochranky na ni kvůli tomu vyběhl, ale ona se na něj usmála, použila veškerou sílu svého v celé zemi zdejší nejhezčího a nejkrásnějšího obličejce a řekla mu, že ty rostliny nutně potřebuje, protože já mám *měsíčky*. Sice to slovo „měsíčky“ zašeptala, ale bylo to jedno – stejně jsem chtěla na místě umřít, jak mi bylo trapně.

Jenže ples se blíží a já jsem Krasoňová bez kluka. Zoufalé časy si žádají zoufalé prostředky.

„Mami, za dva týdny je Podzimní ples a já nemám rande. Nemáš pro mě nějakou radu?“ Použila jsem dvě kouzelná slůvka, která zaručeně získají naprosto její pozornost: „ples“ a „rande“. A vlastně tam můžeme započítat i třetí slovo: „rada“. Celá její stránka je postavená na tom, že lidem radí, jak si vylepšit život po vzoru Krasoňových.

Máma mě sjede svým posuzovacím pohledem. Kdybyste mi v tu chvíli dali možnost vybrat si mezi tím, abych to riskla s mluvícím zrcadlem mojí nevlastní babičky a pohledem mojí matky ve stylu *fajn, podívejme se na Rosie, co si s ní počneme*, jednoznačně bych si vybrala to ujeté zrcadlo. A to vím, jak ten příběh skončil.

„Ach, Rosamundo, na tuhle chvíli jsem čekala tak hrozně dlouho,“ řekne.

„Na jakou chvíli?“ zeptám se obezřetně.

„Na chvíli, kdy za mnou přijdeš pro radu,“ vysvětlí. „Samozřejmě jsem tady jen pro tebe, má nejdražší. Vždycky jsem byla a vždycky budu. A je toho *tolik*, co můžeme udělat!“

Proč mám najednou neodbytný pocit, že ptát se průkopnice teorie o tom, že *z něj dostanete to nejlepší jen, když vy sama budete nejlepší*, možná nebyl ten nejchytřejší nápad, co jsem kdy měla? Jenže pak máma vstane od svého pracovního stolu a obejmě mě.

„Pojď se mnou, broučku. Chtěla bych ti dát něco speciálního.“

Následuju ji přes chodbu vedoucí od její pracovny až do šatny spojené s ložnicí mých rodičů. Mámina šatna je větší než většina jednopokojových bytů na Manhattanu. No fakt, určitě by ji mohla pronajímat za víc než jeden a půl tisíce dolarů měsíčně. Malé prostory jí nedělají moc dobře – myslím, že to má něco společného s celou tou záležitostí se skleněnou rakví. Údajně ji to stálo léta chození na terapii a nějaký zvláštní lektvar proti úzkosti, co jí namíchal Prófa, než byla schopná vstoupit do výtahu v naší budově bez toho, aby se úplně sesypala. Jednou, zrovna když mě čekala, ji táta musel vynést nahoru po schodech. Než se dostali před vstupní dveře, vypouštěl z úst slova, která by se